

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

“Ογδοος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθήναι.

Ἔτος ἑνεννῆντα δύο καὶ μὲ χίλια ὀκτακόσια,
ἔτσι ἔμπροσθε τὸν χρόνον ἡ λοιπικὴ μας γλώσσα.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, — ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Ὁ ΡΟΜΗΟΣ τὴν ἑβδομάδα
κι' ἔταν ἔγω ἐτυπνῶς
Συνδρομητὰς θὰ εἰχόμεαι
καὶ ἴσῶν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα διην
Συνδρομὴ γὰρ κἀε χρόνος

— μόνον μὲ φορὰ θὰ βγαίνω,
— κι' ὅπως μοῦ κατεβαίνει.
— γιὰτι λεπτὰ δὲν ἔχομαι,
— καὶ εἰς τὴν ἀλοδοκίην,
— ἔγωγος νῆμα κι' ἐντροπὴν,
— φράγματα δὶδάκα καὶ μόνον.

γὰρ τὰ εἶνα ἕως μέρη — δεκαπέντε καὶ ἴσῳ χίρι.
Κι' ἕνα φύλλο ἂν κρατῆς — ἔγινες συνδρομητὴς.
κι' ὄμοιος τὸν παρὰ δὲν εἶδες — θὰ τὸν σὴν μαῦρος εἶδες.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμὴ.
Γὰρ εἰ σέρα καὶ τὴ μέρη — κἀε φύλλο μὲ δεκάρα.

Φεβρουαρίου πρώτη,
τῶν μασκαράδων κρότος.

Τρακόσια κι' ἑβδομήντα δύο,
λαμπρὸς ἄγων ἐν τῷ Σταθίῳ.

**Ἐβήκαν ἡ πομπικὴ ἴσῳν στρίτζα
γὰρ νὰ κάνουν μασκαράτζα.**

(Ὁ Φασουλῆς κι' ὁ Περικλῆς, οἱ δύο φοικαράδες,
ντυμένοι μὲ παληράτσικα γυρίζουν μασκαράδες.
Καὶ πρώτα πᾶνε ἴσῳν Βουλῆ, ἀλλ' ὅμως ἔκει πῆρα
μὲ τὸ τουφεκὶ ὁ Σκοπὸς τοὺς κἀει τὸν ἀέρα.)

Φ. Ἐπιτρέψέ μου, κύρ Σκοπέ, νὰ μ'εἰπῆτε ἴσῳν Βουλῆ
κι' ἂν εἶναι κακομοῦτσονο τὸ μούτρο μας πολὺ,
μὰ ποιηταὶ λεγόμεθα καὶ δημοσιογράφοι
καὶ μὰς ὕψουν τὸ φρόνημα οἱ τῶν προγόνων τάφει.

Σκ. Πίσω σὰς λέω ...

Φ. Ἄσε μας, καλὸ μου ἀρχοντόπουλο,
καὶ θὰ χειροκροτήσωμε τὸν Παππαγκωννακόπουλο.

Σκ. Ὅριστε μέσα ...

Π. Μὴ μεροὶ, γονναῖε στρατιώτα.

(Οἱ δὲ παληράτσοι ἴσῳν Βουλῆν ἔμβαίνουν μὲ τὰ νῦτα.)

Φ. Κῦττα παληράτσου νεαροῦ, κῦττα παληράτσου γέροντος,

κι' ἀπὸ τοῦς ὀθὸ μας, Περικλῆ, δεκάκις χειροτίρους.

Π. Ἀμίσους λόγος, Φασουλῆ, ὄφελιαις νὰ τοὺς βγάλης.

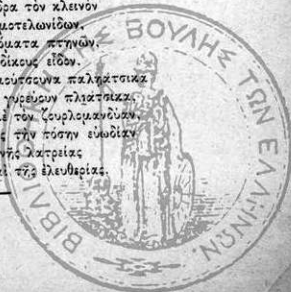
Φ. Ἐπαναβλέπω γύρω μου μετὰ χάρως μεγαλῆς
τοῦ ἠθικοῦ ἰδρύματος τοὺς προσηλιεῖς παληράτσους
καὶ μούχρεται διάθεσις νὰ ὤσω σ' ὄλους μπάτσους.

Καθ' ὃν καιρὸν ἐλείπατε μεγάλ' ἡ συμφορὰ μας
κι' ἀπὸ τὴν πῆνα ἔστρωσαν ὀλίγον τάντερά μας,
μὰ τώρα ἵπου χαιρούσα σὰς εἶδαν ἡ Βουλῆ
ἐλπίζω νὰ τὰ στρίψετε ἀκόμη τῷ πολὺ.

Τὸ Κωνναβάλλ ἐβῆσας μὲ πρόσωπα πικαίλα,
ἐβήσαν καὶ τὰ ῥόπαλα, ἐβήσαν κι' ἡ Καμήλα,
οἱ Φασουλῆδες φαίνονται ἴσῳν ἀκουσθῶν τὰ κάρη,
μουντζουρωμένοι τριγυρῶν μὲ δίσκουσ γὰρ δεκάρα,
ἀστεῖος τώρα γίνεται κἀε ἀχλὺς σαλιάρης
κι' ὁ Θεοδώρης τὸ ντέφι του κτυπᾷ σὰν καμηλιάρης,
καὶ τραγουδεῖ ἀξένοιαστος μουρλούζιο τραγουδεῖ
κι' ὁ Καρπατιῶς ἀπλά του χορεύει σὰν ἀρκουδεῖ.

Ὁ κόσμος ἐπιμένει ν' ἀκούσῃ τὴ θὰ πῆτε
καὶ γὰρ τὸ Εἰκοσὸφραγμα καὶ γι' ἄλλα νὰ κοπῆτε,
ἐγὼ δὲ χαίρω ἄκουσα τὸν ἄνδρα τὸν κλεινὸν
νὰ λέγη περὶ γρήσεως τῶν ἀμπετελωνιδῶν
πού φέρουν, ὡς γνωρίζομεν, ὀνόματα πτηνῶν,
καὶ Κατηγορητῆρια καὶ καταδοκίους εἶδον.

Κι' ἐπρόβλεψαν κατήγεροι μὲ μούτσουνα παληράτσικα
καὶ σατανουχάδες μερικαὶ, ἵπου γυρῶνουν πιαστῆρα,
κι' εἶδα Ρωμαιοὺς Κόκωνας μὲ τὸν Ζουρλουκοῦδον
κι' εἶδα καὶ τῆς βλαχάκλτσας τὴν πόσιν εὐδοκίαν
ν' ἀνιέρχεται ὡς ἄρωμα ἰσοπριντῷ λατρείας
εἰς τῆς πατριδῆς τὸν βομῶν καὶ τῆς ἐλευθερίας.

Ὡ σὺς παληάτσου τῆς Βουλῆς, ὅπου τὰ πιανὰ σας καλλίτερα μού φαίνονται ἀπὸ τὰ μούτσουνα σας, ὅσα μεγάλα φάσκελα κι' ἀπ' ἄλλους κι' ἀπὸ μὲνα ἰδιόβητε ὡς ἀμειβὴν ἐπὶ τῶν ὅσα χαμῖνα. Γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ βεβαίως τῆς ρουκταῖς μου ν' ἀνείγω κι' νὰ τιμῶ τὰ μούτρά σας μὲ μούτζις καθὲ ἡμέρα, καὶ τὴν ἐπιτήρησιν κι' ἡμένα τὸν παληάτσου ὡς συντροφιά σας προσελθὴς ὅτ' οὐκ ἔστιν ἄλλο, ν' ἀκούσω ἐς τοὺς τρήγουν Προσπελογιάνους, τὰ Κατηρηρητήρια καὶ τοὺς ὀνεισιμούς, τὸ φαλιμένο τὸν Ρωμηῶν μαζὶ σας νὰ κηρύξω καὶ τὴν Ἀποκηρήτικη περίουδ ν' ἀνείξω.

Ἄς μὴ μας καίγεται καρρὶ γιὰ τὸ Ναπολεόνι καὶ ὅλοι μας ἔς μένωμεν ὁμῶς ὅτ' οὐκ ἔστιν, ὡς ποὺ νὰ γίνῃ μὴ θηλιὰ ἡμῶν τὸν κερσοκίλων καὶ νὰ μὴς πνίξῃ μὴ χαρὰ μετὰ τὸν ἀλλοτρίου. Κι' ἂν μουλοῦζέσθεμε κι' ἡμεῖς καθὼς οἱ Πορτογάλλοι αὐτὸ δὲν εἶναι ξερνοὺ καὶ συμφορὰ μεγάλη, κι' ἂν ζητιανεύωμε κι' ἡμεῖς μετὰ κενῶν στεμῶν ἢ ἄρα δὲν ἐξάγειται τὸν Μαραθωνομάχων, κι' ὅσο καὶ νὰ ξηπέσωμε καὶ νὰ γενόμεν φράκαλα μὴ πάντα τῶν προγόνων μας θὰ βγαλῶμε τὰ κόκκαλα, καὶ τότε ὅλ' οἱ δανιστοὶ κι' οἱ Φράγκοι μασακράδες γιὰ τὰγὰ μὴς λείψανα θὰ δώσωμεν ὁμοῦ παρὰδες.

Αὐτὴ καθὼς γνωρίζετε, τὸν εἰσὶν ἡ Ἐστία ἡμεῖς ἀπαρραλλικτὰ μ' ἡμῖν τὸν Φασουλῆ, ποὺ σκαυρίδες ἀρχισα νὰ κῶνο εἰς τάσεται μὲ τὴν καρέκλα τῆς μίας, τῆς ἄλλης τὸ χαλί. Καὶ ὅπως ὅταν ὕστερα ὁ σκαυρὶς τελειώσῃ τὰ δανεικὰ τῶν ἐπιπλα γυροῦνο οἱ γειτόνοι, καὶ πέρνει τὸ κίλιμι μὴ καὶ ἄλλη τὸ σκαμνὶ κι' ἄμῃσως μὲν ἢ ἡ σάλα μου ὡς πρότερον γυμνὴ, ἔτσι κι' ἢ Ψωρο-Κώσταντα εὐθὺς θὰ τὰ κερῶσθαι ὅταν τῆς γυρίσῃ ὁ καθὼς τὸ τί τῆς εἶναι ὄσω.

Γι' αὐτὸ νομίζω φρόνιμον νὰ πούμεν φανερὰ πὼς καλπικο δὲν ἔχομε νὰ δώσωμε παρὰ, πὼς τοῦ κυρίου Λαχανὰ ἢ τὴν ἔγρουσὺς, μὴς εἶδε καὶ τὸν ἴδωμε, ἐνίκως, μουλοῦζέσθε. Τὴν σκαυρὶν τὴν παληάτσου στραβὰ καθὼς ἔς βάλῃ κι' ἔς τρώγωμε γιὰ ὄνομα τοῦ μπάμπ' Ἀλιζὴν γάστια, ἐγὼ δὲ τῶρα προσωπῶν τὸ νέο Κερναβάλι, ὅσα χαίρετ' ὡ μ' κλουβὶ αὐτὰ καὶ μὲ λεμώνια σάπια.

(Οἱ ὁμοῦ παληάτσου κλουβὶ αὐτὰ πετοῦν ὅτ' οὐκ ἔστιν Βουλῆσους καὶ τρήγουν ὅτ' οὐκ ἔστιν Ἐρμού νὰ εἴρωμε τοὺς ἐμπόρους.)

Φ. Ὡ προσφιλεῖς μου ἔμποροι, Βουγιάνες, Πατσιφάνες, καὶ οἱ ὑπάλληλοι μικροὶ κλοκωθικερράδες, ποὺ μὲς ὅτ' οὐκ ἔστιν εὐφροσύνην μετὰ σας πρακμάτεια μονάχα γιὰ περίπατο καὶ γιὰ τὰ μαῦρα μάτια, καὶ λέγω ἅμα σας ἰδῶ μὲ ἄλλους φαλατῶδες, ἐκὶ ἢ ἡ κοσκινὸν τὸν ἀνδρὰ τῆς μὲ τὸς πραγματευτῶδες, πρὸς σας ἀνείγω τὸ δεξὶ καὶ τὸ ζεβὶ μου χερὶ καὶ ὅτ' οὐκ ἔστιν μεγαλοὺς καὶ μικροὺς προσφιροὺς βουλκέρη, μὲ τὴν ἐπιπλὰ τὴν χρῆσθαι πὼς ὄλοιο δὲν ἔ' ἀργήσεται τὰ μαγαζιά σας τάνοικτὰ μὲ τοῦτο νὰ στραγγίσετε. Π. Πηγαίνετε εἰς τὴν Βουλὴν ν' ἀκούσεται τί τρήγει κι' ὁ κύριος Ἀνάργυρος τί λιμα ποὺ τὴν εἶναι.

Πηγαίνετε ν' ἀκούσεται κι' ἐκείνον τὸν Ζωγράφου κι' ἂν ἐμπερθεῖ Ζωντανὸ μὴ μῆτι μὲς ὅτ' οὐκ ἔστιν. Φ. Ἄδικως πᾶν τὰ κλάμματα καὶ τὸσο στεναγμοὶ ... τὸν Θεωφωρὰ τρέψετε νὰ ἔχη μὴ στιγμὴ, ποὺ σείεται καὶ λυγίζεται κερματωτὸ σάν πατιν, κι' ἂν ἐμπερθεῖ γράφεται τετρίτη καὶ κρυπατιν καὶ κόντε νυθθῶμεν ὅτ' οὐκ ἔστιν μαγαζὶ καρτέρη καὶ μὴν τὸ κλείνῃ ἔξωρα μὲ μαῦρο βουλκέρη. Π. Εἰς ὅλα τέλος ἐρχεται ὀλίγη θεραπεία ... ἔ! καὶ τοῦ χρόνου, ἔμποροι ... καλὴ χρεωκοπία. Κι' ἅμα χρεωκοπήσωμε κι' ἡμεῖς μὲ τὸ καλὸ ἀκούη τότε θέρωμαι μαζὶ σας νὰ μιλῶ καὶ συνεντεύξωμε καπὸτε μὲ ὅλους σας θὰ κῶνο τὰς γνώμας σας περὶ χρυσοῦ καὶ τότε νὰ μανθῶνο. Φ. Ἀλευροθῆτι σάν κι' ἡμεῖς, γενναῖοι πατριῶται, καὶ τελευταῖο ἀσκαρῶν εἰς τὰ τετρίτη δότι, σὰς λέγω δὲ σάν φρόνιμος ποὺ ὅτι καὶ ἂν ἔχετε τὰ πάντα ἔνδεσ θάνατος μουλοῦζῆς διαδέχεται. Διὸ σκεφθέντες, ἀδελφοί, μ' ἡμένα τὸν τριλλῶν καὶ τοῦ χρυσοῦ τὸ μάτινον καὶ τὸ ἀπατηλόν, ὁμοῦ μούτζις τῶρα δώσεται ὅτ' οὐκ ἔστιν καὶ Λεβὴν κι' ἔξ ὕψους περιμένετε γενναῖον ἀμειβὴν, καὶ τραγουδεῖτε ὅλοι σας παρὰμῖναι χερὶ χερὶ καθὼς ὅτ' οὐκ ἔστιν φάουστ τραγουδοῦν ἐκείν' οἱ παληάτσου.

Χορὸς ἐκ διαφόρων τῆς πόλεως ἐμπόρων.

Τίτι τίτι, τί θὰ γίνῃ μὲ τὸ νέο ξερνοῦ; ... ἀνογιμένο δὲν θὰ μείνῃ οὐτ' ἐνὸς ἔμποροῦ.

Τίτι τίτι, τί μὴς γράφει μαῦρη μάτρα καὶ στραβὴ; ... τίτι τίτι, τὸ χρυσάφι ἔως ὅτ' ἄστρα θ' ἀνιῆθ.

Τίτι τίτι, ρασαρίδες ... μισοῦρα πετῶ ... τίτι τίτι, μπαταρίας καὶ κινῶνι δυνατὰ.

Τίτι τίτι, μὴς πῶνε τρέλλα ... κι' ἢ κυρίαε τοῦ συμφοῦ πατριῶν τὰ σῦρε κι' ἔλα εἰς τὸν ἔρμου τοῦ Ἐρμού.

Τίτι τίτι, ἔμπροσ μὴς στέκει Κερνατῶν ὁ γνωστὸς μὲ λιμὸ σάν τὸ λιλκὶ καὶ κιντῶνι γελαστὸς.

Τίτι τίτι, κι' ὁ Καραπάνος, τίτι τίτι, ὁ Θεωφωρῆ, ποὺ φερὶ στραβὸ τὸ κρῶνος καὶ τὸν φαλλὸν ὁ Σουφῆ.